

Обраћање специјалног представника ЕУ и високог представника у БиХ Педија Ешдауна на Самиту ЕУ и земаља западног Балкана

Допустите ми да упутим честитке грчком Предсједништву на одржавању овога Самита.

Дискусија је била врло добра.

У њој су јасно подцртане три ствари.

Прво, Европска Унија жели да јој се прикључе земље западног Балкана, “без икаквих ‘ако’ и ‘али’”, како је то рекао Проди.

Друго, морате прво достићи исте стандарде и вриједности због којих вриједи бити члан Уније. Нема ‘али’, нема ‘ако’.

И треће, када ће те постати чланице не зависи толико од ЕУ него од ваших сопствених напора и темпа којим проводите реформе. Што се тиче Уније, она је одлучна да уради све што треба и колико год треба да пружи подршку тешком процесу транзиције. Унија ће бити ваш одан сапутник, и то на сваком кораку пута. Нећете морати сами прећи пут до Европе.

БиХ се сада чврсто налази на том добро утабаном путу ка Европи. Она стално иде напријед – некад спорије него што би неки од нас вољели, али се исто тако мора признати да она носи велики терет.

Милион избјеглица вратило се својим домовима, физичка инфраструктура у овој земљи је великим дијелом поправљена, слобода кретања је најобичнија ствар, и Сарајево је опет

постало нормалан европски град, са трговачким центрима и продавницама “уради сам”. БиХ је отишла далеко. Најгоре је иза нас. Али још тога има да се уради.

Притисак организованог криминала, економија која великим дијелом стагнира, скуп, гломазан и веома често углавном нефункционалан апарат власти, двије, или чак три команде у оружаним снагама показују нам колико посла још има у БиХ. Можемо ли се заиста борити са криминалом са 11 полиција? Ово су питања која ће се морати рјешавати у будућем периоду.

БиХ мора сама себи осигурати пут до Европе. Рута не пролази кроз Канцеларију високог представника.

Међутим, и међународној заједници мора бити јасно колику обавезу је преузела на себе и колико наде полаже у коначан успјех својих напора.

Прошле седмице сам провео ноћ са двоје избјеглица у похабаном шатору УНХЦР-а, близу Вишеграда. Имају по 77 година. За Ахмеда Шеткића ово је трећи пут да му је рушена кућа – два пута у Другом свјетском рату, и онда опет 1992. године од Арканове руке. Без обзира на све, он је и даље ту. Поново гради кућу да је може оставити дјечи. Одлуке које доноси вањска политика и те како имају утицаја на људском нивоу.

Према томе много тога је на нама, свима нама, да помогнемо да овај велики подухват постигне успјех. Ово је важно за Европу. Ово је важно за БиХ. Ово је важно за сигурност и стабилност нашег континента. А важно је и за породице попут Шеткића, које су се утабориле на балканским брдима и које се усуђују надати да ће обећања дата на овом Самиту постати реалност. До нас је свих да се постарамо да постану.